

MLADO JUTRO

Št. 47. V Ljubljani, dne 24. novembra 1940 Leto XI.

Z nočnim leta'om



Mick se je usedel nazaj na svoj prostor. Še enkrat se je ozrl tja, kjer sta ležala napadalca, kakor bi se hotel prepričati, ali se sme spet brezskrbno posvetiti krmilu in krmarjenju letala. Ker pa se nista zvezana tolovaja niti najmanj premaknila, se je obrnil k Johnu, ki se je medtem usedel na stol mrtvega radiotelegrafista, in mu s trpkim glasom dejal: »Takega presenečenja ti pa, bogme, nisem želel pripraviti. Še sreča, da sem pravočasno opazil nevarnost.« Zamislil se je in lice se mu je zmračilo: »Ubogi Jack, take usode vsekakor ni zaslužil. Bil je zvest

in vzoren tovariš, da malo takih. Svoji materi, bratom in sestram je bil največja opora in sedaj —«. Ozrl se je na pokritega mrtvega telegrafista. »To bo žalosti doma, na letališču pa razburjenja med tovariši. Ti si se kar pogumno obnašal. Če bi te ne bilo in bi se ne bil pravočasno pognal v morilca ...« pa je zamahnil z roko, kakor, da hoče pregnati te nadležne misli. »Kako prav nama je prišlo samogibno krmilo. Če bi ga ne imela, bi sedaj že ležala na zemlji ali v globinah morja s polomljenimi udi in razbitimi glavami.« Johna, ki se je šele ob teh besedah Nicka



počasi zavedel, kaj se je vse zgodilo, je spreletelo po vsem telesu, kakor bi ga bil polil s curkom ledene vode. 3000 m visoko sta letela. Pod njima gladka ploskev, morska ožina med Calaisom in Dovrom!

»Mojster Mick, saj krvavite,« je nenadno vzkliknil preplašeno John. Pokazal je na Mickovo roko, ki jo je Zagoczy s strelom ranil pod ramo in kjer je sedaj kri že namočila vso okolico suknjiča. Mick se je da ne bi preplašil dečka, čeprav je sedaj začutil, da ga skeli, malomarno ozrl na rano in pomirjevalno menil: »Nič ni nevarne-



ga, zadel me je k sreči le povrhu. Sicer jo pa moreva obvezati, da mi ne bo ravno prehudo nagajala.« Medtem ko si je Mick počasi slekel usnjeni suknjič, je John pogledal v omarico za prvo pomoč za primernimi obvezami. Toda lepenkasta škatla, v kateri bi morale biti, je bila prazna. Ko nista mogla stakniti nič primernega, kar bi bilo čisto, sta sklenila razrezati spodnji konec rokava Mickove srajce. John je bil brž s tem gotov in ko ni zado-stovalo, se je spomnil, da ima v žepu čist robec. Zvezal je oboje in se lotil obvezovanja. Mick, ki ni kljub bolečim nam niti trenil z očmi, še celo se je nasmešnil in še šalil z dečkovo preplašenostjo, mu je s prosto roko pomagal.

Ko sta končala z obvezovanjem in sta se spet posvetila vsak svojim skrbem, se je zdelo, da se bo vnaprej vsakrva dogodivščina iztekla brez novih zapletljajev. To še tem bolj, ker je letalo medtem preletelo najmanj polovico poti do Londona. Toda Mickova rana je bila hujša kot sta me-

nila oba naša junaka. Čeprav se je krmar premagoval z vsemi silami svoje jeklene volje, so njegove moči kar nagloma in vidno pešale. Nenadno, ko ni bil John, zatopljen v svoje misli, niti najmanj pripravljen, je Mick zastokal in se zrušil nad desko z instrumenti. Na vso nesrečo je s telesom pritisnil na vzvod in letalo je omahnilo s polno hitrostjo navzdol. Spet so v Johnovih mislih zaigrale vse strune bojazni in nagonskega iskanja najtanjše slamice, ki bi ga rešila. Kaj naj stori? Tisočinke sekunde so odločevale. Pred oči mu je živo stopila slika doma in očeta; v zavesti, da se nahaja v smrtni nevarnosti, se mu je v otopelosti prvega trenutka zdelo, da se mu bo srce zdaj, zdaj razletelo na tisoče koscev. Toda to je bil, čeprav se mu je zdelo neznansko dolgo, le bežen hip prvega vtisa. Kar je sledilo, ni bilo plod dolgega premisleka, pač pa podzavestno preizkušanje vseh možnosti rešitve.

Knjiga za vas

Na knjižnem trgu se je pojavila nova mladinska knjiga »Tičistan«, ki obsega bajke, basni, pripovedke, raznih časov razne spletke. Avtorja dr. Antona Debeljaka poznate že iz našega lista, saj ga že nekaj let štejem med svoje najboljše sodelavce. Knjigo je z mnogimi uspešnimi linorezi mično ozaljšal slikar Milko Bambič. Knjižica obsega 61 strani, trideset pesmi, mnogo ilustracij in pesnikovo sliko. Ob dolgih zimskih večerih si boste lahko krajšali čas s prijet-

nim branjem, spretno risarje pa bodo Bambičeve lepe ilustracije vzpodbujale k novim poizkusom. V uvodu se bralec bliže seznani z avtorjem, ki se marljivo udelestvoje pri vseh dobrih mladinskih listih.

Knjigo lahko naročite pri založbi »Tičistan«, v Ljubljani, Levstikova ul. 19, ali pa jo kupite v knjigarni »Tiskovne zadrage«. Pišite svetemu Miklavžu, naj ne pozabi tega darila, ki vam bo gotovo v največje veselje!

IZ KRAJEV, KJER ŽIVIJO SLOVENC

Toni Hvala:

O tolminskem grofu

O, zlatih dni spomin
me vleče na planine,
po njih srce mi gine,
saj jaz planin sem sin!

S. Gregorčič.

Tolmin je središče Tolminskega.

V začetku 18. stoletja je bil gnezdo kmečkih upornikov. Pod Krnom, neda-leč od Tolmina, je Vrsno, rojstni kraj

»goriškega slavčka« Simona Gregorčiča. V sosedni vasi Krn je bil doma zgodovinar Tolmina in zemljepisec Julijske Krajine Simon Rutar.

Ves ta prelepi gorski svet od Kobarida mimo Tolmina do Sv. Lucije ob Soči je izoblikoval posebnega človeka. Čistemu jeziku daje ožje tolminsko narečje poseben znak in prikupnost. Pre-

bivalci Tolmina, Tminci, so znani po svoji dovtipnosti.

Svet, ki ga vidimo tod okoli, je pozorišče večine Pregljevih tolminskih povesti z njegovim »Tolminci« na čelu.

Na desnem bregu »hčerke planin«, bistre Soče, se dviga hrib Mengore. Tu je Marijina božja pot. Ob južnem vznožju gre cesta v Volče, na levem bregu Soče pa zavije druga proti Tolminu. Dolina Soče, ki priteče od Kobarida, mimo lepega volčanskega polja in pusti Tolmin na levi strani, je zdaj ožja, zdaj širša, dokler se takoj za Sv. Lucijo ne stisne v prav ozko skalnato sotesko. Še prej sprejme v svoje narodje posestrimi nemirno Idrijco z Bačo.

Vrnimo se v Tolmin. Na severozahodni strani se pne nad mestom — Tolmin je postal po vojni mesto — lep stožčast hribček, Tolminski grad. Razumljivo je, da so njegovo lepo lego izrabili nekdanji oblastneži, grofje, in sezidali na njem mogočen grad, imenovan tudi Kozlov rob. Sedaj je razvalina. Pred prvo svetovno vojno je stal tu lep razgledni stolp.

O nekem tolminskem grofu pripove-

dujejo, da je bil zelo hudoben. Nekoč je gledal po lepi tolminski dolini in je mari vzdiknil:

»Tal main!« — moja dolina. Odtod naj bi izviralo ime Tolmin.

Nekega dne vpraša grof svojega valpta:

»Ti, povej mi, kaj govorijo ljudje o meni?«

»Kolnejo vas, milostivi gospod,« mu odgovori hlapec.

Grof se smehlja. Drugi dan so bile podzemске ječe prepolne nedolžnih tlačanov. Čez nekaj dni zopet vpraša grof:

»No, kaj pa sedaj menijo o meni?«

»Še bolj vas preklinjajo!«

Zopet so trpele nedolžne žrtve.

In vpraša grof tretjič svojega hlapca:

»Kaj pa sedaj govorijo o meni kmečki ušivci? Gotovo me še bolj preklinjajo!«

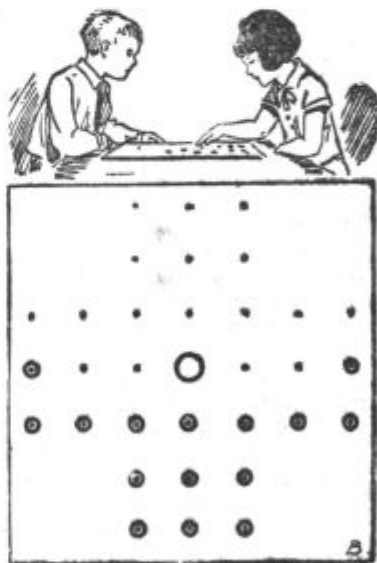
»Milostni gospod, sedaj pa molijo in prosijo Boga, da bi vas živega pojedle uši.

Okrutnež se zdrzne.

Božja Previdnost ni dolgo čakala. Nad grofa je prišla huda bolezen. Iz telesa so mu pričele lezti uši, ki so ga res tudi pojedle.

Volk in ovce

Priskrbite si kos četverokotne lepenke in narišite nanjo 33 točk v vrstnem redu kot kaže slika. Ovce predstavljajo gumbi, leseni koščki ali kaj sličnega. Za volka porabimo predmet, ki je po velikosti in barvi različen od predmetov, ki naj bodo ovce. Pri igri sodelujeta le dve osebi: pastir, ki skuša braniti svoje ovce, in volk, ki jih po določenih pravilih napada. Vsak napravi izmenoma po eno potezo in sme potegniti le eno ovco ali pa volka od ene točke na najbližje ležečo. Skupno se pase 15 ovc in teh 15 ovc se sme premikati le naprej ali pa vstran. Volk pa se sme razen tega premikati tudi nazaj; ne ovca ne volk pa ne smeta skočiti v poševni smeri. Volk sme požreti ovco le, če lahko skoči preko nje na sosednjo prosto točko v isti črti. Pastir mora zaradi tega paziti, da ima ovce čim bolj zbrane, tako da volk ne more vdreti med nje. Skuša pa obenem volka spraviti v zadrego: če se volk nima več kam umakniti, je boj zanj zgubljen. Seveda se bo to težko posrečilo, če bo izguba ovc že v začetku prevetila.



Ta igra je okusno božično darilo, posebno če za igralno ploskev uporabite lepo leseno desko, izvrtate mesto pik vanjo luknjice in kupite 15 belih in eno rdečo iglo z debelimi steklenimi glavami, ki jih kot ovce in volka vtaknete v luknje.

Mladi ribič Urašima

Niponska balada

Ko so se pomladanski dnevi zavijali v meglo, sem samotnen okrenil svoje korake na morski breg Suminoje, kjer sem videl, kako polzi sem ter tja ribarski čoln, in v duhu mi je oživel stara pravljica: V vasi Mitsunoje je živel nekoš mož, Urašima po imenu. Njegov sin je slovel kot spreten ribič, sposoben rloviti taje (gologlavke) in katsuve. Že sedem dni se ni vrnil domov — odpeljal se je bil na sinjo ravan, da bi veslal na konec morja, ko je nenadoma stopila iz vode krasna devica, hči morskega boga. Takoj je objel ljubezenski žar mladi srci. Sprva je bilo to zaupljivo, potem pa navihano — resno čebljanje, končno zastavilo ljubezni in prisega zvestobe.

In peljala je mladeniča na otok neumrljivosti; vodila ga je za roko. Stopila sta skozi veliko dvorano v blestečo palačo morskega boga, da bi tam večno brez skrbi živela, ne da bi se kdaj postarala, ne da bi umrla.

Vendar je mladenič po kratkem času spregovoril soprogi te neumne besede: »Pusti me, da se za malo časa vrnem in govorim z očetom in materjo; jutri pa zopet pohitim k tebi.«

Ob slovesu je govorila mlada zakonščica: »Če se nameravaš vrniti v to deželo in živeti z menoj kakor do sedaj srečno, ne odpiraj nikoli te šatulje, ki ti jo dam na pot.« Goreče ga je prosila, naj si to dobro zapomni.

In Urašima se je napotil dalje proti rodni vasi Suminoje, in oziral se je na vse strani, da bi zagledal rojstno hišo — toda iskal jo je zaman. Iskal je svojo domačo vas, toda vse njegovo iztikanje je bilo zaman. In z grozo ga je prešinila misel: »Ali je mogoče, da je v teh treh letih, kar sem zapustil te kraje, vse izginilo, dom in celo plotovi? Ali se mi bo pokazala hiša pred očmi, če odprem to čarobno škatlico?« To reši je malo dvignil pokrov — in bel oblaček je splaval ven. švignil v zrak in odplaval v daljo na večno zeleni otok.

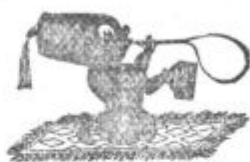
Tedaj se je polastil mladeniča grozanški strah. kriče je begal, da bi ga spravil nazaj, mu mahal z rokami, ječe se je vrgel na tla in se valjal po zemlji. zopet skočil kvišku in divje plesal v krogu. Medtem je začutil, kako mu telesne

moči polagoma pešajo, čutil je, kako se mu udje, pravkar še mladi in silni, starčevsko krive in grbančijo, kako mu sive vranje črni lasje, in za vsakim dihom kako slabše hropi njegovo dihanje — in končno ugasne njigov življenjski plamen.

Zamišljeno strmim na staro mesto in oko mi počiva na njegovem grobu.

Iz knjige: K. Florenz, Japanische Dichtungen.

A. Debeljak.



Bojni plini pred 2000 leti

Dušljivi plini so bili kot orožje znani prej ko smodnik. Že 1424 pred Kr. so Peloponežani osvojili Delion s tem, da so trosili na to mesto oblake žveplenih plinov. To orožje, imenovano »grški ogenj«, se je pogostoma rabilo v srednjem veku. Vendar izumili ga niso Heleni, saj so davno pred njimi Kitajci imeli navado, kužiti sovražne tabore s »smrdljivimi lonci«. Indijanci, ki so branili svojo svobodo proti španskim za vojevalcem, so se tudi zatekali k smrtonosnim izhlapiam. Med bitko, ki jo je popisal Španec Oviedo de Valdes (1532) sta se pojavila na indijanski bojni črti dva vojščaka, nesoča v eni roki lopato žerjavice, v drugi pa posodo zmletga popra, ko se jima je zdel veter ugoden, sta potresla popra na žareče oglje in strupene pare, ki jih je zračni tok zanašal v nasprotni tabor, so Špancem otežkočale posel. Potovalec Du Tertre je l. 1665 opisal zli učinek teh izparin na sluznico v dihalih. Posledica je lahko bila smrt, ako nisi uporabljal sredstva, ki ga je izumil portugalski učenjak: pred nosnice si moral prisloniti robec, namočen v kisu. Čigar hlapovi so nevtralizirali, obrežuspešili delovanje poprovih emanacij.

D.

trije čevljarji



Čez dober teden se je pred trgovino ustavil voz, obložen z najrazličnejšimi rečini, ki jih trgovec še svoj živ dan ni videl. Tu je bil — na primer — čisto nov čevljarjski stroj, celi zaboji kopit, trije rumeni stolci, dalje noži, šila, kneftré, dreta, smola, žžebliji, brezštevila podkvic in velikanski valji zvitega usnja. Ti so kakor dimniki ždeli na zadnjem koncu voza.

Jože in Anton sta hitro izpraznila voz ter za silo uredila delavnico. Potem so pričeli z delom, kajti ljudje so kar vreli v delavnico, ker se je novica o novih obrtnikih bliskovito razširila po mestu.

Prvi dan so samo merili. Šele drugo jutro so se lahko zares lotili dela. Ampak vrata delavnice so zaklenili, da bi lahko nemoteno izvrševali prva naročila.

Janez je urezaval, Jože šival, Anton pa čvrsto nabijal po kopitih. Vmes so veselo žvižgali in kar se da hiteli. Ko so napravili naročeno število čevljev, so jih razposlali strankam. Ljudje niso mogli prehvaliti dobre obutve in pridnih fantov. Prihajali so v trumah v delavnico. Tudi do kraljevih ušes je segel glas o izvrstnih čevljarjih. In lepega dne je poklical kraljev tajnik Janeza na dvor.

Samozavestno je prikorakal fant skozi nešteto soban do samega kralja.

»E, kaj sem že hotel reči,« je začel kralj, ko mu je tajnik nekaj šepnil v uho. »Da,« je znova spregovoril, »vi ste gospod mojster Janez, če se ne motim?«

»Kajpak, veličanstvo, Janez vsak dan,« se je odrezal polaskani čevljar.

»Torej, ako imate čas, umerite še danes novo obutev meni, moji družini, gospodom ministrom, sploh celemu dvoru!«

»Z veseljem, veličanstvo,« je rekel Janez, potegnil iz žepa mero in najprej izmeril kraljevo nogo. Zatem so prišli na vrsto: kraljica, hčerka, ministri, strežaji, kuharice in naposled dvorski norček Avgust. Po dveh urah je bil Janez gotov.

Kralj ga je povabil v shrambo na čašo malinovca ter mu nasul v žepo obilo zlatih cekinov. To je napravil seveda skrivaj, da ga ni opazil blagajnik, ki mu je bil vsak izdatek trn v peti.

Komaj je minilo teden dni, že je pripeljal Janez polno cizo čevljev na dvor. Kraljici, hčerki in dvornim damam je vsaki posebej izročil prelesto izdelane lakaste šolne. Ministri in kraljevi zaupniki so dobili bolj delovno obutev za v blato, ker ministri morajo večkrat potovati na deželo. Tam pa so ceste blatne, slabe, vegaste, polne velikih in malih vdrtin. Janez je seveda dobro vedel, kakšni čevlji so sposobni za taka pota.

Kralj je prevzel Janezovo najlepšo mojstrovino — prelepe škornje iz boksa, dvorski norček pa rdeče opanke s kraguljci.





Dnevi, tedni in meseci so prehitro bežali v večnost, skupna čevljarska blagajna — star lesen kovčeg — se je pa naglo polnila. Po enem letu je bilo mesto preskrbljeno z obutvijo, blagajna pa do vrha založena z denarjem



Jože in Anton sta morala poklekniti na pokrov, da je Janez lahko zaklenil kovčeg.

Kdo bi popisal veselje, ki je zavladalo na dvoru!

Ravnatelj kraljeve pisarne je priredil veliko pojedino in slavnost na čast mojstru Janezu. Ob tej priliki je kralj odlikoval Janeza z najvišjim redom in ga obdaril z bajno vsoto denarja.

Pojedini je sledil dvorni ples. In glejte čudo! Kraljičina si je izbrala Janeza za plesalca. Ta se je zavrtel z njo v pristno kranjsko polko.



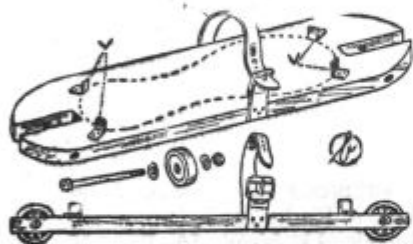
Vsa dvorana je ostrmela, tudi kraljici ni bilo všeč hčerino vedenje. Moj Bog! Saj je stalo ob stenah vse polno dvorjanov, ki so komaj čakali, da bi zaplesali s kraljičino.

Ko pa je stara kraljica videla, da tudi kralj pleše s kuharico, se je tudi ona obrnila s tajnikom v divji ples.

Po prestanem diredanju je bil Janez ves omamljen. Zvečer ni mogel mirno zaspati. Naslednjega dne pa je na vse skupaj pozabil in zopet šival, neprestano šival.

(Dalje prihodnjič.)

Doma izdelane vozalke



Te vrste zabava je pri nas malo razširjena. Tem bolj pa je priljubljena v deželah, kjer ni snega in leda. Umetniki v tem zabavnem sportu vam bodo pokazali mojstrske izvedbe likov, ki ne bodo po lepoti izvedbe in težkoči prav nič zaostajali za onimi drsalcev.

Vozalke si nabavite v trgovini, toda po našem načrtu se vam izplača, da si jih izdelate sami. Dobre vozalke so namreč prav drage, a z našim predlogom ne boste imeli težav, ne delovnih, ne denarnih. Izdelek pa bo vsaj toliko dober kot je tisti, ki ga kupite v trgovini.

Poiščite nekje štiri enaka kolesca, morda s kakšnih starih vozalk. Če pa jih ne dobite, si jih kupite. Pripravite si dve deščici iz prav trdega lesa. Njih širina naj bo tolikšna, kakor je širina vaših podplatov, daljše pa naj bodo 10 cm. Sprednji in zadnji del zaokrožite in napravite v sredino zarezo širine kolesca. Štiri kovinske zatičke, ki se natančno vlečejo v kolesa, vam služijo kot osi. Te zatičke potegnute skozi luknje,

izvrtane v sprednjem in zadnjem delu (sliko), pri tem pa nataknete na stran kolesca kolutek, da se kolesce nikjer ne drgne. Nato narišite prostor za nogo in pritrdite spredaj in zadaj dva kovinska upognjenca, ki bosta onemogočila premikanje čevlja. Približno v sredo pribijete usnjeni jermen s sponko in luknjami in vozalke so izdelane. Pri navezovanju morate seveda jermen dobro pritegniti.



JUTROVČKI!

PIŠEJO ...

Dragi stric Matic! Tudi jaz se oglašam v Tvojem koticu. Imam neko prošnjo do Tebe, zato Te prosim, da ne zavržeš mojega revnega pisemca v svoj koš. Stric Matic, veš, prosim Te, da bi naročil svojim mladim Jutrovčkom, da bi mi kdo pomagal. Sem uboga učenka: mrzab je že, toda jaz moram kljub temu hoditi še bosa v šolo. Imam še dve sestrici in enega bratca, a kmo vsi brez tople obleke in čevljev. Zato Te prosim kakršne koli pomoči. Mamica se vedno joče od samih skrbi; rada bi nam dala vse, a ne more, ker nimamo ničesar. Dostikrat grem tudi brez jedi v šolo. Torej, dobri Jutrovčki, pomagajte, prispevajte kar koli kdo more, prosim lepo.

Stric Matic, ako kdo kaj podari, sprejmi Ti darove, potem pa jih pošlji na naslov. Te pozdravlja

Sonja Voga

uč. osn. šole v Račečah 53 pri Zid. mostu

Dragi Jutrovčki! Iz zgornjega pisemca ste zvedeli vse, kar je potrebno. Pomagajte — in hitro pomagajte, saj veste: kdor hitro da, dvakrat da. Darove pošljite na naslov: Uredništvo »Mladega Jutra«. Prošnja male Sonje, ki trka na srca svojih vrstnic in vrstnikov, naj ne bo glas vpijočega v puščavi!

Stric Matic.

Zima je prišla. Ptiki so odleteli. Živali gredo spat. Listi odpadajo. Anglci v nebesih pečejo piškote za pridne otroke. Otroci se že vesele Miklavža in boje se parkeljev.

Mejak Breda

uč. II. razr. v Gornjem gradu

Dragi stric Matic! Janko se s kolesom pelje v šolo. V torbici ima steklenico mleka. Med potjo se torbica odpre in steklenica pade na tla in se razbije. Janko pa

tega niti ne opazi in se mirno pelje naprej. Mimo pride sosedov Marko, se hudobno nasmeje in Janku privoščí, da bo ob malico. Za njim pride Milka in žalostna obstane pred lužo. »Ubogí Janko, brez malice boš moral biti!« reče in sklene dati Janku polovico svoje malice. Zdravo!

Srienc Breda, dijakinja, Celje.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Zato upam, da ne boš mojega pisemca zavrgel. Najljubši na svetu so mi starši. Zdravo!

Ida Sitter, dijakinja, Celje.

Spoštovani stric Matic! Danes se drugič oglašam v Tvojem koticu. Ker zvesto prebiram »Mlado Jutro«, sem se odločila, da Ti pišem. Neko jutro se pelje s kolesom na delo delavec. S seboj ima južino in sicer steklenico kave in kos kruha. Ker je precej slaba cesta, mu spodrsne in pade. Steklenica mu zdrkne iz žepa in se ubije. Delavec se pobere in počisti, nato slabe volje nadaljuje pot. Na kraj nesreče pride deček, ki se škodoželjno smeje. Mimo pride tudi njegova sestra Metka. Zasmili se ji delavec. Misli si: »Sedaj bo moral biti ubogi delavec brez južine.« Te pozdravlja

Pogačar Olga, II. razr. gimn. Stožice 300, p. Ježica, Ljubljana.

Dragi stric Matic! Dovolí, da se tudi jaz oglašim v »Mladem Jutru«, čeprav si niti misliti ne upam, da bi bila kdaj srečna nagrajenka.

Janezek ima doma bolno mamico. Ta je lačna, a nima kruha. Premišljuje, kje bi dobila kruh vsaj za sinčka, ki je sedaj v

li. Toda Janezek danes ni lačen. V šoli je dobil mleka in kruha. Nekaj je sam pojedel, nekaj pa nese mamici. Steklenico mleka da v nahrbtnik, ki je bil malo raztrgan. Sošolec mu je posodil kolo in vesel drvi proti domu. Toda nesreča! Naenkrat nekaj poči. Ozre se in vidi razbito steklenico. Udero se mu solze. Neki deček se mu smeje, ker ne ve, kakšna nesreča je to za Janezka. Tedaj pride mimo deklica bogatih staršev. Na vprašanje, zakaj se joka, ji Janezek vse razloži. Deklica ga povabi s seboj. Doma pove, da je revež, da nima očeta, ampak bolno mamico. Staršem se zasmili. Dajo mu potice in mnogo dobrega, da ponese mamici. Čez nekaj dni pridejo k njemu na dom. Mammo odpeljejo v bolnico, kjer se pozdravi, Janezka pa vzamejo za svojega. Tudi njegove mame ne zapustijo, ampak pride k njim v službo. Tako se je vse srečno končalo. Lepo Te pozdravlja

Jana Malner, dijakinja v Ljubljani.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. Kotor, 6. oseba, 7. čir, 9. rudar, 12. Egon, 14. soha, 15. potop, 17. mak, 18. Avari, 20. Niger.

Navpično: 1. Korotan, 2. os, 3. ter, 4. okus, 5. Radomir, 7. čep, 8. igo, 10. aha, 11. rak, 13. Novi, 16. Pag, 19. re.

Križanka

1	2	3	4		5	6	7	8
9					10			
11				12				
13			14				15	
		16				17		
18	19				20			
21				22				

Vodoravno: 1. travnik, 5. pralno sredstvo, 9. telesna poškodba, 10. poljedelec, 11. žensko ime, 12. alkoholna pijača, 13. osebni zaimek, 14. vodna žival, 15. predlog, 16. jed. 17. del glave, 18. grško mesto, 20. osoljen, 21. tekočina, 22. kadar nastane, se bojuje mo.

Navpično: 1. gora v Sloveniji, 2. žensko ime, 3. žensko ime, 4. kazalni zaimek, 5. reka v Jugoslaviji, 6. možko ime, 7. veznik, 8. država v USA., 10. vodna žival, 12. zgodovinski kraj pri Litiji, 14. človeško bitje, 15. vas pri Domžalah, 16. zmrzla voda, 17. panj, 19. kazalni zaimek, 20. oblika pomožnega glagola biti.